

РЕШЕНИЕ

№ 2120

гр. София, 25.06.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 11.06.2010 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Боряна Петкова

ЧЛЕНОВЕ: Камелия Стоянова

Бранимира Митушева

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Иванов, като разгледа дело номер **3239** по описа за **2010** година докладвано от съдия Бранимира Митушева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-чл. 228 от АПК във вр. чл. 14, ал. 3, пр. последно от ЗСПЗЗ.

Образувано е по касационна жалба на Е. М. П., представлявана от адв. К., срещу РЕШЕНИЕ от 25.01.2010г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, ГРАЖДАНСКО ОТДЕЛЕНИЕ, 43 състав, постановено по гр. дело № 44876/2009г.

В жалбата са въведени основания за незаконосъобразност и неправилност на съдебното решение. Твърди, че оспореното пред първоинстанционният съд решение № В43 от 16.12.1997 г. на Поземлена комисия /ПК/ – Община Връбница е нищожно и с него се нарушава правото на собственост на касатора. Възразява се също така, че неправилно СРС е приел, че за жалбоподателя не е налице правен интерес да оспорва решението на ПК – Община Връбница. Претендира се от съда да постанови съдебно решение, с което да отмени РЕШЕНИЕ от 25.01.2010г. на СРС, ГО, 43 състав по гр. дело № 44876/2009г. и реши спора по същество.

Ответникът – ОБЩИНСКА СЛУЖБА ПО „ЗЕМЕДЕЛИЕ” – Н. И. – не

изпраща представител и не изразява становище по касационната жалба. Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА изразява становище относно неоснователността на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, след като обсъди оплакванията за неправилност на съдебния акт и прецени събраните и приети писмени доказателства, приема от правна страна следното:

Касационната жалба е **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

С РЕШЕНИЕ от 25.01.2010 г., постановено по гр. дело № 44876/2009г. СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, ГО, 43 състав е прекратил производството по делото, като е приел, че жалбоподателят Е. М. П. не е била страна в административното производство и не е наследник на Деша Х П Волц, поради което няма право да атакува Решение № В43/16.12.1997 г. на ПК – Община Връбница.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД в производството по чл. 14, ал. 3 от ЗСПЗЗ е бил сезиран от касатора с жалба в обстоятелствената част, на която се е твърдяло, че този административен акт е нищожен, тъй като с него се отменя едно предходно влязло в сила решение на ПК – Община Връбница.

Съгласно нормативната разпоредба на чл. 10, ал. 1 от ЗСПЗЗ възстановяват се правата на бившите собственици или на техните наследници върху земеделските земи, които същите са притежавали към момента на образуването на ТКЗС, без значение, дали същите са били включени в блоковете на кооперативните стопанства. Реституцията на собствеността не настъпва по силата на закона, а вследствие на сезиране на органа по поземлена реформа от бившите собственици, респ. от техните законни правоприменители с искане, подадено по реда на чл. 11, ал. 1 от ЗСПЗЗ във вр. чл. 13 от ППЗСПЗЗ. Общинската служба по “Земеделие” се произнася с изрично решение, с което възстановява или отказва възстановяването правото на собственост.

Така постановените административни актове могат да бъдат обжалвани само от страната, която е направила искане за връщане на земеделските земи, т.е. с издаденият административен акт се създават права или респ. отказва признаването на права само на лицето, което претендира реституция на правото на собственост по реда на ЗСПЗЗ. В процесната хипотеза с оспореното Решение № В43 на ПК – Община Връбница, с което е възстановено правото на собственост в стари, съществуващи на терена реални граници върху земеделски имот се създават и признават права само в полза на заявителите и съответните им наследниците.

Съдебно-административното производство пред първоинстанционния съд, не се развива в пълния му обем като такова поради наличието на изрични текстове в ЗСПЗЗ, водещи до отклонения от типичното административно

производство. Административното правоотношение се развива между компетентния административен орган по местонахождението на земеделския имот и лицата заявители по смисъла на чл. 10, ал. 1 във вр. 11, ал. 1 от ЗСПЗЗ. Всяко трето лице, което претендира вещни права върху възстановената на бившите собственици земеделска земя, може да се защити по реда на гражданското съдопроизводство, т. е. по общия исков ред /аргумент от чл.12 ал.4 ЗСПЗЗ отм. ДВ.бр.13/2007г./. Ако тези лица, твърдят, както е в настоящата хипотеза, че притежават право на собственост върху недвижимия имот и техните права са противопоставими и несъвместими с правата на реституираните собственици, то за тях е налице възможността от предявяване на положителен или отрицателен установителен иск по ГПК, ревандикационна искова претенция с правно основание чл.108 ЗС, ако реституираните собственици владеят вещта, или установителен иск с правно основание чл. 14, ал. 4 от ЗСПЗЗ, в случай, че са били собственици на земеделския имот още към датата на образуване на ТКЗС.

Настоящата касационна инстанция приема, че за страни, които не са участници в административното правоотношение липсва правен интерес да атакуват актовете на Общинските служби по “Земеделие”, с които актове за тях нито възникват права, нито задължения. Споровете относно наличието на предпоставките за реституция на собствеността следва да бъдат решени по общия състезателен исков ред, по който се постановява съдебен акт, обвързващ страните със сила на присъдено нещо. В общото състезателно исково производство в компетентността на правораздавателния орган е по пътя на косвения съдебен контрол да проверява законосъобразността на решението на Общинската служба по “Земеделие”, като в случай, че намери, че същото е издадено в нарушение на материалния закон може да не приеме за възникнали и настъпили правните последици за реституция на собствеността. Тези доводи налагат становището относно липсата на нормативна възможност за обжалване на решенията на Общинската служба по “Земеделие” от трети неучастващи в производството лица за разлика от отказите за възстановяване на собствеността върху такива имоти, където е предвиден съдебния контрол по чл. 14, ал. 3 от ЗСПЗЗ.

По изложените съображения, съдебният състав, приема, че трето неучастващо в административното производство лице, няма право да обжалва решението на този орган /включително и да подава жалба с правно основание чл. 149, ал. 5 от АПК/, с което е възстановено правото на собственост на бившите собственици или на техните наследници.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 43 състав е бил длъжен на първо място и е

преценил процесуалната допустимост на жалбата, с която е сезиран и след като е имало искане за отмяна на този административен акт, подадено от трето лице правилно е обосновал правен извод за липсата на правен интерес от обжалването, правната последица от който е прекратяване на съдебно-административното производство по чл. 14, ал. 3 от ЗСПЗЗ. Първоинстанционният съд правилно не е разгледал и не се е произнесъл по съществуващото на спора.

По така изложените правни доводи и аргументи, решаващият съд в настоящия състав, приема, че съдебното решение на СРС, ГО, 43 състав по гр. дело № 44876/2009г., с което е прекратено производството по делото е ПРАВИЛНО, защото делото е образувано по подадена жалба от трето лице, неучастващо в административното производство пред ПК – Община Връбница. Първоинстанционният съд е длъжен да изпълни задължението си за постановяване на допустим съдебен акт по съществуващото на спора. Въведените в жалба твърдения са неоснователни и същата подлежи на отхвърляне.

Водим от гореизложеното, **АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, III Касационен състав** на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. чл. 14, ал. 3, пр. последно от ЗСПЗЗ

Р Е Ш Е Н И Е:

ОСТАВЯ В СИЛА СЪДЕБНО РЕШЕНИЕ от 25.01.2010г., постановено по гр. дело № 44876/2009г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, ГРАЖДАНСКО ОТДЕЛЕНИЕ, 43 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 от АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

